

1

Hannah

On ni ne zna da postojim.

Po milijunti put u posljednjih četrdeset i pet minuta, krišom virmem u smjeru Justina Kohla. Toliko je lijep da mi je teško disati dok ga gledam. No vjerojatno bih morala smisliti neki drugi pridjev – moji muški prijatelji tvrde da dečki mrze kad ih se naziva *lijepima*.

Ali, dovraga, nema druge riječi kojom bi se opisale njegove muževne crte lica i te tople smeđe oči. Danas nosi bejzbolsku kapu, ali ja znam što je ispod nje: gusta, tamna kosa, koja je sigurno svilenkasta na dodir i naprosto te mami da provučeš prste kroz nju.

U ovih pet godina od silovanja, srce mi je zakucalo jače samo za dvojicom muškaraca.

Prvi je prekinuo sa mnom.

Drugi uopće ne zna da postojim.

S povišene katedre u dvorani za predavanje, profesorica Tolbert je upravo držala jedan od svojih „razočarana sam” govora, kako sam ih počela nazivati. Treći takav govor u šest tjedana.

Naime, kakvog li iznenađenja, sedamdeset posto studenata dobilo je tri plus ili manje na semestralnom kolokviju.

Ja? Ja sam ga rasturila. I lagala bih kad bih rekla kako me velika, crvena, zaokružena petica na vrhu mojeg testa nije iznenadila, budući da sam jednostavno našvrljala brdo pizdarija samo da popunim list papira.

Kolegij iz etike trebao je biti mačji kašalj. Profesor koji ga je prije držao zadavao je superlagane testove s ponuđenim višestrukim odgovorima,

a završni se „ispit” sastojao od eseja o nekoj moralnoj dilemi u kojem je student trebao napisati kako bi je on riješio.

No dva tjedna prije početka semestra, profesor Lane je umro od srčanog udara. Čula sam da ga je njegova spremačica pronašla na podu kupatone – golog. Siroti čovjek.

Srećom (i, da, to je totalni sarkazam), Pamela Tolbert preuzela je Laneov kolegij. Nova na Sveučilištu Briar, Tolbertica je jedna od onih profesora koji žele da njihovi studenti misle svojom glavom i da „razumiju” predmet koji obrađuju. Da je ovo film, ona bi bila mlada, ambiciozna učiteljica koja se pojavi u nekoj školi u opasnom, sirotinjskom dijelu grada, i nadahne sve sjebane i problematične učenike da odlože svoje kalašnjikove i prime se olovke, a na odjavnoj bi špici pisalo koliko je klinaca poslije upalo na Harvard, ili neko slično sranje. Zajamčeni oskar za Hilary Swank.

Ali ovo nije film, što znači da je Tolbertica svoje studente uspjela samo nadahnuti da je zamrže. I stvarno joj nije bilo jasno zašto nitko ne briljira u njenom kolegiju.

Evo zašto – zato što postavlja pitanja o kakvima se pišu jebeni postdiplomski radovi.

„Spremna sam ponuditi popravni ispit svima koji ga nisu uspjeli položiti ili su dobili ocjenu tri minus ili manje.” Tolbertica nabra nos kao da ne shvaća zašto je to uopće nužno.

A riječ koju je upravo upotrijebila – *spremna*? Aha, malo sutra. Čula sam da se gomila studenata potužila svojim savjetnicima na nju, tako da ju je na to vjerojatno prisila uprava. Ako više od polovice studenata na godini ne uspije proći neki kolegij, to se loše odražava na ugled cijelog sveučilišta. Osobito ako se ne radi samo o lijenčinama. Odlični studenti, poput Nell koja se upravo đuri pokraj mene, također su pljusnuli etiku na kolokviju.

„Onima koji odluče ponovno izaći na ispit i napišu ga bolje nego prvi, upisat ću prosječnu ocjenu. Napišete li još gori test od prvoga, ostat će vam stara ocjena”, dovrši Tolbertica.

„Ne mogu vjerovati da si dobila peticu”, došapne mi Nell.

Izgleda tako jako uzrujano da sam se čak malo sažalila nad njom. Nell i ja nismo dobre prijateljice niti išta slično, no sjedimo jedna pokraj druge još od rujna pa smo se, shodno tomu, donekle i upoznale. Ona će studirati medicinu i znam da bi je se njezina ambiciozna obitelj praktički odrekla kad bi znala za taj njezin neuspjeh na zimskom roku.

„Ni ja ne mogu vjerovati”, odgovorim joj jednako tiho. „Ozbiljno. Pro-

čitaj moje odgovore. Najobičnije baljezganje o besmislicama.”

„Stvarno? Smijem?” Sad već zvuči živahnije. „Baš me zanima kako izgleda test koji prema Tiraničnim kriterijima zaslužuje peticu.

„Večeras ću ti ga skenirati i poslati e-mailom kopiju”, obećam joj.

Čim nas je Tolbertica otpustila, dvorana stane odjekivati bjež'mo-odavde zvukovima. Zatvaranje laptopa, ubacivanje bilježnica u ruksake, guranje studenata koji žurno napuštaju klupe.

Justin Kohl još visi na vratima i s nekim razgovara, a moj se pogled smjesta usmjeri prema njemu kao torpedo. Predivan je.

Jesam li već spomenula koliko je divan?

Dlanovi mi se znoje dok zurim u njegov lijepi profil. Tek se ove godine prebacio na Briar, nisam sigurna s kojeg koledža, no nije nimalo gubio vrijeme jer je već postao zvijezda nogometnog tima. Međutim, on nije poput ostalih sportaša na ovom faksu. Ne šepiri se po hodnicima s jednim od onih nadmenih osmijeha koji poručuju *Ja sam najveća faca na svijetu i svi mi se trebete diviti*, niti se pojavljuje svaki dan s novom djevojkom pod rukom. Vidjela sam ga kako se smije i zafrkava sa svojim suigračima, ali primijetila sam i da zrači inteligencijom i intenzitetom koji mi govore da nije površna osoba. Zbog čega se samo još jače želim upoznati s njim.

Inače ne brijem na sportaše, no ovaj me tip tako snažno privlači da mi se mozak pretvara u kašu.

„Opet buljiš.”

Obrazi mi se zacrvene zbog Nellina zadirkujućeg tona. Nebrojeno me puta uhvatila kako slinim za Justinom, no ona je jedna od nekolicine ljudi kojima sam priznala da sam zatreskana u njega.

Moja cimerica Allie također zna, ali ostali prijatelji? Ni pod razno. Većina ih studira glazbu ili glumu, pa nas to valjda automatski čini alternativno nastrojenom ekipom. Ili možda emaćima. Osim Allie, koja je od prve godine faksa u turbulentnoj vezi s jednim tipom iz studentskog bratstva, moji se prijatelji obožavaju sprdati s Briarovom elitom. Ja im se obično ne pridružujem u tračanju (tješim se da sam iznad takvog ponašanja), ali... budimo realni, većina popularnih studenata su totalni kreteni.

Dokaz koji potkrepljuje moju tezu – Garrett Graham, još jedna sportska zvijezda koja je upisala kolegij etike. Tip hoda okolo kao da je vladar ovog koledža. Doduše, vjerojatno i jest, na neki način. Dovoljno je da zapucketa prstima i neka će se prpošna djevojka smjesta zalijepiti za njega. Ili mu skočiti u krilo. Ili mu uvaliti jezik u grlo.

Danas, međutim, ne izgleda kao kralj kampusa. Svi su ostali već napuštali dvoranu, uključujući Tolberticu, no Garrett je i dalje sjedio na svome mjestu, čvrsto stišćući rub svoga testa.

Vjerojatno je i on pao na kolokviju, no za njega nemam baš puno sažaljenja. Briar je poznat po dvije stvari – hokeju na ledu i američkom nogometu, što nije nimalo čudno, budući da su i Patriotsi i Bruinsi iz Massachusettsa. Gotovo svi koji igraju za Briar završe kao profesionalni sportaši, a dok studiraju na koledžu, sve im se servira na pladnju – uključujući i ocjene.

Možda me to čini mrvicu osvetoljubivom, no moram priznati da likujem zbog spoznaje da je Tolbertica zajedno sa svima ostalima srušila i kapetana našeg šampionskog hokejaškog tima.

„Ideš sa mnom do Coffee Hutta?” upita me Nell skupljajući svoje knjige.

„Ne mogu. Imam probu za dvadeset minuta.” Ustanem iz klupe, ali ne idem za njom prema vratima. „Idi ti, nemoj me čekati. Ja još moram provjeriti raspored prije nego što odem, zaboravila sam kad imam sljedeće vježbe.”

To je još jedna „povlastica” slušanja Tolbertičina kolegija – osim tjednog predavanja, prisiljeni smo dvaput tjedno pohađati vježbe u trajanju od pola sata. Gledano s pozitivnije strane, Dana, asistentica koja ih vodi, ima sve osobine koje Tolbertici nedostaju. Smisao za humor, primjerice.

„U redu”, kaže Nell. „Vidimo se poslije.”

„Vidimo se”, viknem za njom.

Na zvuk moga glasa, Justin zastane na vratima i okrene glavu.

O. Moj. Bože.

Nemoguće je zaustaviti crvenilo koje mi se počelo širiti licem. Ovo je prvi put da smo se pogledali u oči i ja ne znam kako reagirati. Da mu kažem bok? Mahnem mu? Nasmiješim se?

Na kraju sam se odlučila za kratko kimanje glavom u znak pozdrava. *Eto*. Smireno i ležerno, kako i priliči sofisticiranoj studentici treće godine koledža.

Srce mi zatreperi kad mu se jedan kut usana podigne u jedva vidljivi osmijeh. On mi uzvratil pozdrav kimanjem i ode.

Zurim u prazna otvorena vrata. Puls samo što mi ne eksplodira u divljem galopu jer *Isuse Bože*. Nakon šest tjedana disanja istog zagušljivog zraka u krcatoj dvorani za predavanja, Justin me napokon primijetio.

Da sam barem dovoljno hrabra da pođem za njime. I pozovem ga na kavu. Ili večeru. Ili užinu – čekaj, *idu li* ljudi naših godina uopće na užinu?

No moja stopala ostanu čvrsto ukopana na sjajnom laminatnom podu.

Zato što sam kukavica. Da, totalna kukavica. Ustrana kao grlica. Prestravljena da će me odbiti, a još više da će pristati.

Kad sam počela studirati, osjećala sam se sasvim dobro. Prebrodila sam najgore razdoblje, spustila ograde koje sam podigla oko sebe. Bila sam spremna ponovno početi izlaziti na spojeve, i to sam i učinila. Izlazila sam s nekolicinom mladića, no, izuzevši mog bivšeg dečka Devona, nijedan od njih mi nije izazvao ovakvo treperenje u tijelu kao Justin Kohl, i od toga me hvata panika.

Sitni koraci.

Točno. Sitni koraci. Bio je to omiljeni savjet moje psihoterapeutkinje i ne mogu poreći da mi je puno pomogao. Usredotoči se na sitne pobjede, stalno mi je savjetovala Carole.

Dakle... današnja pobjeda... kimnula sam Justinu i on mi je uzvratio osmijehom. Na sljedećem ću se predavanju možda ja nasmiješiti njemu. A na onom nakon toga, možda čak predložim odlazak na kavu, večeru ili užinu.

Duboko udahnem i počnem se spuštati prolazom između klupa, crpeći hrabrost iz tog osjećaja pobjede, koliko god ona bila sićušna.

Sitni koraci.

Garrett

Srušila me.

Srušila me na jebenom semestralnom kolokviju.

Punih je petnaest godina Timothy Lane dijelio petice iz etike kao bombone. I baš ove godine, kad sam *ja* odučio slušati taj kolegij, Laneovo srce je otkazalo i dogodila mi se Pamela Tolbert.

Ta je žena upravo i službeno postala moj najveći neprijatelj. Već od samog pogleda na njezin kitnjasti rukopis – kojim je popunila sav prazan prostor na marginama mojeg testa – dođe mi da se pretvorim u Hulka i razderem ga na komadiće.

Iz svih ostalih kolegija imam odlične ocjene, osim iz španjolske povijesti iz koje imam minus tri. Nakon ove jedinice iz etike i prosjek mi se spustio na minus tri.

Da bih igrao hokej, prosjek ocjena mi treba biti najmanje plus tri.

Inače nemam nikakvih problema s održavanjem tog prosjeka. Usprkos uvriježenom mišljenju, ja nisam praznoglavi sportaš. Ako neki ljudi to misle, pogotovo žene, baš me briga. Valjda ih pali pomisao na seks s velikim, mišićavim neandertalcem koji je dobar samo u jednom, no budući da ja ionako ne čeznem za ozbiljnom vezom, neobavezna ševa s komadima, kojima je stalo samo do moje kite, sasvim mi odgovara. Tako mi ostaje više vremena za hokej.

Ali ja više *neću* igrati hokej ako ne ispravim ovu ocjenu. Najgore na Briaru? Naš dekan očekuje od nas da briljiramo na svim poljima – kako na akademskom, tako i na sportskom. Druga su sveučilišta znatno popustljivija prema nadarenim sportašima, no na Briaru o tome nema ni govora.

Jebena Tolbertica. Kad sam prije predavanja razgovarao s njom i zamolio je da mi malo izađe u susret, rekla mi je onim svojim nazalnim glasom neka izvolim redovito pohađati vježbe i neka se učlanim u grupu za učenje. Oboje već činim. I zato, da, osim ako ne platim nekom štreberu da nauče masku s mojom facom na glavu i izađe na ispit umjesto mene... najebao sam.

Moja frustracija izađe iz mene u obliku glasnog stenjanja i krajičkom oka opazim nekoga tko se iznenađeno trzne.

Ja se također trznem jer sam mislio da sam ovdje sam, da nitko ne nazoči mojem jadu. No djevojka koja sjedi u zadnjem redu je također ostala u dvorani i upravo silazi prolazom između klupa prema Tolbertičinoj katedri.

Mandy? Marty?

Ne mogu joj se sjetiti imena. Možda zato što mi nikad nije ni palo na pamet da je upitam kako se zove. A zgodna je, zapravo. Puno zgodnija nego što sam mislio. Slatko lice, tamna kosa, seksi tijelo – jebote, kako nisam prije primijetio to tijelo?

Ali sada ga primjećujem. Okruglu, prćastu guzu koja ispod uskih tra-perica naprosto vrišti „stisni me”, dok njezin pulover s „v” izrezom otkriva impozantne sise. Nemam dovoljno vremena uživati u tom slasnom prizoru jer je opazila da zurim, pa se namrštila i iskrivila usta.

„Je li sve u redu?” upita, znakovito me pogledavši.

Ja nešto promrmljam sebi u bradu. Trenutačno mi se ni sa kime ne razgovara.

Jedna se tamna obrva podigne u mojem smjeru. „Oprosti, je li to bilo na engleskom jeziku?”

Zgužvam svoj test i ustanem uz bučno struganje stolice po podu. „Rekao sam da je sve u redu.”

„Onda dobro.” Ona slegne ramenima i nastavi se spuštati niz stube.

Dok je provjeravala raspored vježbi, ja prebacim svoju jaknu Briarovog hokejaškog tima preko ramena, utrpam svoj bijedni test u ruksak i zatvorim ga.

Tamnokosa djevojka se vrati do prolaza između klupa. Mona? Molly? Mislim da joj ime počinje na „m”, no što se ostatka tiče, nemam pojma. U ruci drži svoj test, no nemam potrebu zaviriti u njega jer pretpostavljam da ga je loše napisala kao i svi ostali.

Puštam je da prođe prije nego što se i sam počnem penjati prolazom. Mogao bih to možda nazvati džentlmenskom gestom, no i to bi bila laž. Želim je još jednom odmjeriti odostraga jer stvarno ima jebeno dobro dupe, a sad kad sam ga zapazio, volio bih ga još jednom šknucuti. Pratim je do izlaza iz dvorane i odjednom opazim koliko je nevjerovatno sitna – ja stojim jednu stubu ispod nje i još joj mogu vidjeti tjeme.

Baš u trenutku kad smo stigli do vrata, ona se uspije spotaknuti sama o sebe. Knjige koje je držala u rukama popadaju po podu.

„Sranje. Baš sam trapava.”

Ona klekne na pod, i ja skupa s njom jer, usprkos maloprijajšnjoj izjavi, ja *moгу* biti džentlmen kad to želim, a pravi bi joj džentlmen pomogao skupiti knjige.

„Oh, ne moraš to raditi. U redu je”, uvjerava me ona.

No moja ruka već drži njezin test, a vilica mi padne na pod čim ugledam njenu ocjenu.

„Jebote! Dobila si pet?” pitam je.

Ona se nasmiješi kao da joj je neugodno zbog toga. „Da, zamisli. Bila sam uvjerena da će me srušiti.”

„Nevjerovatno.” Osjećam se kao da sam upravo naletio na Stephena Hawkinga koji mi maše pred nosom tajnom nastanka svemira. „Smijem pročitati tvoje odgovore?”

Obrve joj se ponovno podigne. „Ne misliš li da si malo preslobodan? Mi se niti ne poznajemo.”

Zakolutam očima. „Ne tražim od tebe da se skineš gola, bejbi. Samo želim virnuti u tvoj test.”

„Bejbi? Ispravljam se, nisi preslobodan, nego bezobrazan.”

„Bi li više voljela da te oslovljavam sa *gospođice*? Ili možda *mlada damo*? Obratio bih ti se tvojim imenom, ali ga ne znam.”

„Naravno da ga ne znaš.” Ona uzdahne. „Zovem se Hannah.” Pa znakovito zastane. „*Garrette*.”

Dobro, stvarno sam fulao sa slovom M.

I nije mi promaklo kako je naglasila moje ime kao da mi poručuje *Ha! Ja tvoje znam, šupčino!*

Ona pokupi ostatak knjiga pa ustane, no ja joj ne vraćam test. Umjesto toga skočim na noge i počnem ga listati. Prelazeći letimično pogledom preko njenih odgovora padam u još veći očaj jer, ako je ovo analiza kakvu Tolbertica očekuje, stvarno sam najebao. Postoji razlog zašto studiram povijest – jer se ona bavi crno-bijelim činjenicama. Nešto se nekada dogodilo nekoj osobi, i ovo su posljedice toga.

Hannini odgovori bave se teoretskim pizdarijama, nagađanjem kako bi filozofi odgovorili na razne moralne nedoumice. „Hvala.” Vratim joj test i provučem prste kroz ušice za remen na svojim trapericama. „Čuj, bi li možda... razmotrila mogućnost...” Slegnem ramenima. „Znaš.”

Usne joj se trznu kao da pokušava suspregnuti osmijeh. „Zapravo, *ne znam*.”

Reznirano uzdahnem. „Hoćeš mi davati privatne instrukcije?”

Njene zelene oči – najtamnije zelene oči koje sam ikad vidio, okružene gustim crnim trepavicama – u roku od jedne sekunde promijene izraz iz iznenađenja u sumnjičavost.

„Platit ću ti”, žurno dodam.

„Oh. Ovaj. Pa da, naravno da bih očekivala da mi platiš. Ali...” Ona odmahne glavom. „Žao mi je, ali ne mogu.”

Ja prikrijem svoje razočaranje. „Hajde, učini mi uslugu. Padnem li ovaj kolegij, prosjek ocjena će mi se katastrofalno pokvariti. Molim te?” Zabljesnem je svojim osmijehom, onim u kojem mi se pojave rupice na obrazima i pred kojim se sve cure rastapaju.

„To ti obično pali?” upita ona znatiželjno.

„Što?”

„Taj široki dječaćki, šatro stidljivi osmijeh... Pomaže li ti da postigneš sve što želiš?”

„Uvijek”, odgovorim joj bez razmišljanja.

„*Gotovo* uvijek”, ispravi me ona. „Čuj, žao mi je, ali stvarno nemam vremena. Već jedva uspijevam uskladiti faks i posao, a sad, kad se bliži i zimski priredba, imam još manje vremena.”

„Zimski priredba?” upitam je zbunjeno.

„Joj, da, zaboravila sam. To nije u tvojoj interesnoj sferi jer nema nikakve veze s hokejom.”

„Tko je sada bezobrazan? Uopće me ne poznaješ.”

Ona malo zastane, pa uzdahne. „Ja studiram glazbu, okej? Moj fakultet svake godine priređuje dvije velike priredbe, zimsku i proljetnu. Pobjednik dobiva stipendiju od pet tisuća dolara. Radi se zapravo o prilično bitnom događaju. Važne face iz svijeta šoubiznisa dolaze ovamo iz cijele zemlje kako bi nas gledali. Agenti, glazbeni producenti, lovci na talente... Tako da, koliko god bih ti voljela pomoći...”

„Ne muljaj”, progundam. „Meni se čini da ne želiš ni razgovarati sa mnom.”

Njezino nedužno slijeganje ramenima kojim mi priznaje da sam je uhvatio u laži prokleta je uvredljivo. „Moram ići na probu. Žao mi je što si pao ovaj kolegij, no ako te to može utješiti, i svi ostali su loše prošli.”

Pogledam je zaškiljivši. „Svi *osim* tebe.”

„Nisam ja kriva što Tolbertica očito puši moja baljezganja. To je prirodan dar.”

„E, pa, ja želim taj tvoj dar. Molim te, učiteljice, nauči me baljezgati.”

Malo mi nedostaje da kleknem pred njom i počnem je preklinjati, no ona uzmakne prema vratima. „Znaš da postoji grupa za učenje? Mogu ti dati broj...”

„Već idem na tu grupu”, promrmljam.

„Aha. Pa, onda stvarno više ne znam kako bih ti još mogla pomoći. Sretno na popravnom ispitu. *Bejbi*.”

Ona klisne kroz vrata, a ja nastavim frustrirano zuriti u njezina leđa koja se udaljavaju. Ne mogu vjerovati. Svaka bi se cura na ovom koledžu pretrgla da mi pomogne. A ona? Ona bježi kao da sam joj rekao da ubije mačku kako bismo je prinijeli kao žrtvu Sotoni.

I sad sam opet u stanju u kojem sam bio prije nego što mi je Hannah-čije-ime-ne-počinje-na-m dala tračak nade.

Potpuno sjeban.

2

Garrett

Po povratku s grupnog učenja, u dnevnoj sobi zatičem svoje cimere mrtve pijane. Stolić ispred kauča prekriven je praznim limenkama piva, a tu je i gotovo do kraja ispijena boca Jacka Danielsa, za koju znam da je Loganova jer je on pobornik filozofije *pivo je za pičkice*. To su njegove riječi, ne moje.

Logan i Tucker trenutačno napeto igraju *Ice Pro* jedan protiv drugoga, očiju zalijepljenih za ravni ekran dok mahnito škljocaju upravljačima. Loganov pogled nakratko pobjegne u stranu kad me opazio na vratima i taj djelić sekunde bio je dovoljan da plati zbog svojeg neopreza.

„To te ja pitam!” poviče Tuck slavodobitno kad njegov obrambeni igrač brzo pošalje pak iza Loganova vratara, a semafor zaszvijetli.

„Pas mater!” Logan zaustavi igricu i smrknuto me pogleda. „Koji kurac, G? Upravo sam zbog tebe popužio pacerski gol.”

Ja ne odgovaram ništa jer sam sada *ja* dekoncentriran – polugolim žvaljenjem u kutu sobe. Dean je opet u akciji. Golih prsa i bos, sjedi zavaljen u fotelji s nekom plavušom, odjevenom samo u crni čipkasti grudnjak i vruće hlačice. Ženska ga je zajahala i trlja se o njegovo međunožje.

Tamnoplave oči pogledaju me preko njezina ramena. Dean mi se naceri i profrlja: „Grahame! Gdje si bio, čovječe!”

Ne čekajući odgovor na svoje pijano pitanje, on nastavi ljubiti plavušu.

Iz nekog razloga, Dean se voli drpati s komadima svugdje *osim* u svojoj sobi. Ozbiljno. Kamo god se okrenem, evo njega usred neke razvratne aktivnosti. Na kuhinjskom pultu, na kauču u dnevnoj sobi, na stolu u bla-